

Arrest

nr. 243 094 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. STESENS en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 24 april 2020 onontvankelijk verklaard en op 27 april 2020 werd deze beslissing aan verzoekster betekend. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd.

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan naar België te zijn gekomen om haar echtgenoot te vervoegen, haar echtgenoot heeft de Belgische nationaliteit. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de stad Geel op 15.10.2019 weigerde om de huwelijksakte te registreren (zij baseerde zich hiervoor op het advies van de Procureur des Konings van Turnhout). Een tijdelijke scheiding met haar partner verhindert betrokkene dan ook niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Bovendien was betrokkene reeds eerder gescheiden van haar partner. Uit de weigering van registratie huwelijksakte (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt namelijk dat mijnheer in 2017 voor 2 weken naar Grozny is gegaan om direct te huwen. Een week na het huwelijk is mijnheer terug naar België gekeerd en pas een jaar na het huwelijk hebben betrokkenen elkaar opnieuw ontmoet. Aldus is duidelijk dat zij reeds eerder gescheiden zijn geweest. Betrokkene toont dat ook niet aan waarom een tijdelijke scheiding met haar partner haar verhindert om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Wat het verblijf van betrokkene betreft, zij kwam het land binnen op 15.08.2018 en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 29.08.2018. Zij heeft geen verlenging van haar aankomstverklaring aangevraagd en diende aldus het land te verlaten. In casu is betrokkene niet vertrokken. Vervolgens diende zij een aanvraag gezinshereniging in op 04.10.2018, in functie van mijnheer E.V. Deze aanvraag werd op 01.04.2019 geweigerd, haar betekend op 05.04.2019. Sedert die tijd verblijft zij illegaal in het Rijk. Haar illegaal verblijf kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan de duur van verblijf in België geenszins vergeleken worden met haar verblijf in het land van herkomst. Haar verblijf in België betreft slechts een relatief korte periode, zij verblijft in het land sinds 15.08.2018 (zie aankomstverklaring). Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met haar land van oorsprong om tijdelijk terug te keren.

Een terugkeer zou een tijdsverlies, een scheiding van onbepaalde duur met haar partner en reiskosten met zich meebrengen, kosten die zij zich niet kunnen veroorloven.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een scheiding van onbepaalde duur louter hypothetisch is en het betreft slechts een tijdelijke scheiding. Bovendien staat zij niet onder een inreisverbod en zij kan gebruik maken van de rechten haar toegekend door de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen (RVV, arrest 229390 van 28 november 2019).

Wat het tijdsverlies betreft, ieder dient zich te houden aan de wet. Artikel 9 van de wet van 15.12.1980 stelt uitdrukkelijk : “Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Wat de reiskosten betreft, het is aan betrokkene om haar bewering te staven met een bewijs. Zij toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op de financiële steun van haar schoonfamilie, van vrienden of kennissen om de terugkeer financieel mogelijk te maken. Bovendien kan zij steeds een beroep doen op het IOM teneinde de terugkeer mogelijk te maken.

Verder stelt betrokkene dat zij mogelijk een nieuwe procedure voor het verkrijgen van een verblijfsrecht wensen in te dienen. Deze aanvraag is heden niet ingediend en hypothesen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkene verwijst verder naar haar affectieve band met België, die gestaafd wordt met Nederlandse lessen, een contract inburgering, deelname aan Praatgroep en zij legt een getuigenverklaring voor. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de integratie is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Zij kan wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tenslotte haalt betrokkene aan dat haar pogingen tot integratie teniet zullen worden gedaan bij een terugkeer. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke terugkeer betreft en dat er dus geen sprake is van het teniet gaan van haar mogelijke integratie. Meer nog, betrokkene kan deze opgebouwde integratie naar voor halen bij haar aanvraag op grond van artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980 (aanvraag die dient ingediend te worden in het land van herkomst).

*De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert drie middelen aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan naar België te zijn gekomen om haar echtgenoot te vervoegen, haar echtgenoot heeft de Belgische nationaliteit. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de stad Geel op 15.10.2019 weigerde om de huwelijksakte te registreren (zij baseerde zich hiervoor op het advies van de Procureur des Konings van Turnhout). Een tijdelijke scheiding met haar partner verhindert betrokkene dan ook niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Bovendien was betrokkene reeds eerder gescheiden van haar partner. Uit de weigering van registratie huwelijksakte (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt namelijk dat mijnheer in 2017 voor 2 weken naar Grozny is gegaan om direct te huwen. Een week na het huwelijk is mijnheer terug naar België gekeerd en pas een jaar na het huwelijk hebben betrokkenen elkaar opnieuw ontmoet. Aldus is duidelijk dat zij reeds eerder gescheiden zijn geweest. Betrokkene toont dan ook niet aan waarom een tijdelijke scheiding met haar partner haar verhindert om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Wat het verblijf van betrokkene betreft, zij kwam het land binnen op 15.08.2018 en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 29.08.2018. Zij heeft geen verlenging van haar aankomstverklaring aangevraagd en diende aldus het land te verlaten. In casu is betrokkene niet vertrokken. Vervolgens diende zij een aanvraag gezinshereniging in op 04.10.2018., in functie van mijnheer E. V. Deze aanvraag werd op 01.04.2019 geweigerd, haar betekend op 05.04.2019. Sedert die tijd verblijft zij illegaal in het Rijk. Haar illegaal verblijf kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan de duur van verblijf in België geenszins vergeleken worden met haar verblijf in het land van herkomst. Haar verblijf in België betreft slechts een relatief korte periode, zij verblijft in het land sinds 15.08.2018 (zie aankomstverklaring).

Aangezien betrokkene jarenlang in haar van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met haar land van oorsprong om tijdelijk terug te keren.

Een terugkeer zou een tijdsverlies, een scheiding van onbepaalde duur met haar partner en reiskosten met zich meebrengen, kosten die zij zich niet kunnen veroorloven.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een scheiding van onbepaalde duur louter hypothetisch is en het betreft slechts een tijdelijke scheiding. Bovendien staat zij niet onder een inreisverbod en zij kan gebruik maken van de rechten haar toegekend door de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. (RVV arrest 229390 van 28 november 2019).

Wat het tijdsverlies betreft, ieder dient zich te houden aan de wet. Artikel 9 van de wet van 15.12.1980 stelt uitdrukkelijk: "Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Wat de reiskosten betreft, het is aan betrokkene om haar bewering te staven met een bewijs.

Zij toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op de financiële steun van haar schoonfamilie, van vrienden of kennissen om de terugkeer financieel mogelijk te maken. Bovendien kan zij steeds een beroep doen op het IOM teneinde de terugkeer mogelijk te maken.

Verder stelt betrokkene dat zij mogelijk een nieuwe procedure voor het verkrijgen van een verblijfsrecht wensen in te dienen. Deze aanvraag is heden niet ingediend en hypothesen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkene verwijst verder naar haar affectieve band met België, die gestaafd wordt met Nederlandse lessen, een contract inburgering, deelname aan Praatgroep en zij legt een getuigenverklaring voor. De buitengewone omstandigheden, beoogd door artikel 9.3, in casu 9 bis van de wet van 15.12.1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in

het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. De integratie is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Zij kan wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15.12.1980.

Tenslotte haalt betrokkene aan dat haar pogingen tot integratie teniet zullen worden gedaan bij een terugkeer.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke terugkeer betreft en dat er dus geen sprake is van het teniet gaan van haar mogelijke integratie. Meer nog, betrokkene kan deze opgebouwde integratie naar voor halen bij haar aanvraag op grond van artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980 (aanvraag die dient ingediend te worden in het land van herkomst). De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00; Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat het begrip buitengewone omstandigheden verder nergens is omschreven in de wet zodat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet bepaalde dat: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten om de betrokken machtiging aan te vragen”;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat verzoekster vooreerst gehuwd is met de Heer E. V., welke over de Belgische nationaliteit beschikt;

Dat terugkeer naar haar land van herkomst ter aanvraag dan ook onvermijdelijk zou betekenen dat verzoekster zou worden gescheiden van haar echtgenoot;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending zou inhouden, van artikel 8 EVRM;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat en zonder meer stelt dat verzoekster heden probleemloos een reis kan ondernemen en kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten;

Dat verzoekster zich inderdaad wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van haar echtgenoot, met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat het voor verzoekster dan ook niet mogelijk is om in de Russische Federatie een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de familie van verzoekster terug naar de Russische Federatie zou verhuizen, waarmee zij geen enkele band meer hebben, temeer nu de echtgenoot van verzoekster de Belgische nationaliteit heeft verworven;

Dat aanvraag tot regularisatie inderdaad enkele maanden in beslag zou nemen;

Dat het verder thans niet eens mogelijk is om een vliegtuigreis te ondernemen, noch om een aanvraag op de Belgische diplomatieke post te richten, gelet op de COVID-19 pandemie, tengevolge waarvan vliegtuigreizen zijn uitgesloten en ook de Belgische ambassade niet meer is geopend;

Dat het evenmin duidelijk is hoe lang de maatregelen wereldwijd nog zullen gelden en derhalve hoelang, indien verzoekster het land al zou kunnen verlaten, van haar echtgenoot zou worden gescheiden;

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoekster te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar de Russische Federatie om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen, hetgeen in de gegeven omstandigheden en ook reeds op het ogenblik van het nemen van de beslissing, totaal onmogelijk is;

Dat verzoekster hiertoe onder meer verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu verzoekster indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen,

gescheiden zou worden van haar echtgenoot, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zou bevinden, zonder er zicht op te hebben wanneer terugkeer mogelijk is;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk aantoont in welke zin artikel 8 EVRM bij terugkeer naar de Russische Federatie zou worden geschonden;

Dat daarnaast het volledige sociale en familiale leven van verzoekster zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig is om haar uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoekster dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in de Russische Federatie, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat verweerder er zich inderdaad slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van haar beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;

Tweede middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM;

Dat het voor verzoekster inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar de Russische Federatie, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Dat de echtgenoot van verzoekster in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft verkregen;

Dat er dan ook geen dichte familieleden van verzoekster meer in de Russische Federatie verblijven;

Dat verzoekster samen leeft met haar gezin en derhalve een hecht gezin vormt;

Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar de Russische Federatie dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van haar gezin met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat verzoekster hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Derde middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met de Russische Federatie, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar haar echtgenoot welke over de Belgische nationaliteit beschikt, verblijft, enorm is;"

3.2. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de motivering geenszins kan worden aanvaard, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken

waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

3.2.3. Verzoekster herhaalt in wezen de elementen die zij als buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen in haar aanvraag, en stelt dat de gemachtigde volgens haar onterecht besloten heeft dat deze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij betoogt dat verweerder heeft nagelaten de passende belangenoverweging te maken en er geen feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Verzoekster betoogt dat zij gehuwd is met de heer E.V., die over de Belgische nationaliteit beschikt. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt aangezien zij, indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou bekomen, wordt gescheiden van haar echtgenoot zonder zicht te hebben op wanneer terugkeer mogelijk is.

In de bestreden beslissing merkt verweerder op dat de stad Geel op 15 oktober 2019, op basis van het advies van de procureur des Konings, weigerde om de huwelijksakte van verzoekster en haar partner te registreren. In dit advies concludeerde de procureur des Konings immers dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Daarenboven zijn verzoekster en haar partner reeds eerder van elkaar gescheiden geweest. In 2017 reisde de heer E.V. voor twee weken naar het land van herkomst van verzoekster. Een week na het huwelijk keerde de heer E.V. terug naar België, pas een jaar na het huwelijk ontmoetten verzoekster en haar partner elkaar opnieuw. Verweerder merkt dan ook terecht op dat verzoekster niet aantoont waarom een tijdelijke scheiding met haar partner haar verhindert om een aanvraag in te dienen in haar land van herkomst.

Verzoekster betoogt dat zij geen band meer heeft met haar land van herkomst daar haar echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft verworven. Verzoekster betoogt dat haar volledige sociale en familiale leven zich in België bevindt, dat zij in haar land van herkomst nergens terecht kan en dat er in haar land van herkomst onvoldoende humanitaire en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster op te vangen. Verzoekster gaat er met haar kritiek evenwel aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat verzoekster slecht voor een relatief korte periode in België verblijft en dat de duur van verzoeksters verblijf in België geenszins vergeleken kan worden met haar verblijf in haar land van herkomst. Verweerder concludeert dat het niet onredelijk is om aan te nemen dat er voldoende banden zijn met haar land van herkomst om tijdelijk terug te keren. Verzoekster weerlegt deze motivering niet.

Waar verzoekster aanvoert dat gezien haar verregaande integratie het mensonwaardig zou zijn om haar uit te wijzen en dat zij zich Belg voelt en zo gedraagt, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat elementen van integratie niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. De Raad dient hierbij vast te stellen dat deze stelling van verweerder in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan waarom omtrent de elementen van verblijf en integratie in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het louter aangeven het niet eens te zijn met de visie van verweerder volstaat niet.

3.2.4. Waar verzoekster betoogt dat ten gevolge van de COVID-19-pandemie vliegtuigreizen naar Rusland zijn uitgesloten, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat en dat de verwerende partij er slechts toe was gehouden te antwoorden op de buitengewone omstandigheden die verzoekster aanvoerde in haar aanvraag, hetgeen de verwerende partij heeft gedaan. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de huidige reisbeperkingen tot nader

order als tijdelijk moeten worden beschouwd. Verzoekster toont niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om naar haar land van herkomst te reizen vanaf het moment dat de vluchten niet langer zijn opgeschort. Verzoekster betoogt daarenboven dat de Belgische ambassade niet geopend is. Met deze stelling toont verzoekster niet aan dat de Belgische ambassade in Rusland verzoeksters aanvraag niet zou kunnen behandelen.

3.2.5. Voor zover verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is, kan zij hierin niet worden gevolgd. De bestreden beslissing behandelt nadrukkelijk de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

3.3. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.3.1. De Raad dient op te merken dat in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de aangevoerde grief enkel kan worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.2. Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar het bovengenoemd advies van de procureur des Konings, waarin wordt vastgesteld dat het huwelijk van verzoekster en haar partner een schijnhuwelijk is. In haar verzoekschrift meent verzoekster dat zij samenwoont met haar partner en derhalve een hecht gezin met hem vormt. Met dit summier betoog toont verzoekster niet aan dat er op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de gemachtigde ertoe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

3.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "*Het redelijkheidsbeginsel*", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT